

FÜST ÉS CSONT LEÁNYA

LAINI TAYLOR

DAUGHTER OF

SMOKE

& BONE

FÜST ÉS CSONT LEÁNYA

LAINI TAYLOR

DAUGHTER OF

SMOKE

& BONE

KOSSUTH KIADÓ

A kiadás alapja:
Laini Taylor: *Daughter of Smoke & Bone*
This edition first published in 2011
by Little, Brown and Company,
a division of Hachette Book Group, Inc.
1290 Avenue of the Americas,
New York, NY 10104

FORDÍTOTTA
Gálvölgyi Judit

A SZÖVEGET GONDOZTA
Széll Szilvia

SZERKESZTETTE
Winter Angéla

Második, átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-636-336-9

Minden jog fenntartva

© Laini Taylor 2011
Cover art © Jelena Kevic Djurdjevic
Cover design © Karina Granda
Cover © Hachette Book Group, Inc.
© Kossuth Kiadó 2012, 2024
© Gálvölgyi Judit 2012, 2024

Jane-nek, a lehetőségek új világáért

*Egyszer volt, hol nem volt,
volt egyszer egy angyal meg egy ördög,
akik egymásba szerettek.*

A történet nem végződött jól.

I.

Akit nem lehet megijeszteni

Ahogy iskolába tartott a hóvattába süppedt macskakövön, Karounak nem volt semmiféle baljós előérzete a nappal kapcsolatban. Közönséges hétfőnek látszott, eltekintve alapvető *bétfőségétől*, *januáriságáról* már nem is beszélve. Hideg volt, és sötét – tél derekán nem kelt fel a nap nyolc előtt –, ugyanakkor szép is. A hóesés és a korai óra együtt kísértetiesre festette Prágát: mint valami bádoglemezre készített fotográfia, csupa elmosódott ezüst.

A folyóparti főútvonalon villamosok és buszok harsogtak, ám a csöndesebb mellékutcák téli békessége egy másik korszakból köszönt az emberre. Hó és kő és kísértetfény, Karou saját léptei és kávésbögréjének felszálló gőze. Egyedül volt, hétköznapi gondolatokba merülve: iskola, tennivalók. Néha ugyan beléhasított némi keserűség, amikor megzavarta a szívfájdalom úgy, ahogy a szívfájdalom zavarni szokott, de Karou félretolta, eltökélten, készen rá, hogy örökre véget vessen neki.

Egyik kezében tartotta a kávésbögrét, a másikkal a kabátját fogta össze. A vállán művészmappa lógott, és kibontott, hosszú, pávakék haján gyülekezni kezdett a hócsipke.

Csak egy újabb nap.

És akkor.

Dühös morgás, rohanó léptek, és valaki megragadta őt hátulról, erősen odahúzta egy széles férfimellkashoz, félrerántotta a sálját, és fogakat – *fogakat* – érzett a nyakán.

Harapdálták.

A támadója *harapdálta* őt.

Karou bosszúsan próbálta lerázni az illetőt, anélkül hogy kiömlött volna a kávé, de egy kicsi így is kilötytyent a bögréből a piszkos óra.

– Jézusom, Kaz, kopj le! – csattant fel Karou, szembefordulva a volt fiújával. A lámpafény lágyan világította meg a srác gyönyörű arcát. *Buta szépség*, gondolta Karou, eltolva magától a fiút. *Buta arc*.

– Honnan tudtad, hogy én vagyok? – kérdezte a fiú.

– Mindig te vagy. És sosem jön be.

Kazimir abból élt, hogy előugrott különböző dolgok mögül, és bosszantotta, hogy Karout soha, egy csöppet sem tudta megrémíteni.

– Téged nem lehet megijeszteni – nyafogott, és bedobta ellenállhatatlannak vélt, duzzogó ajakbiggyesztését. Ilyenkor Karou lábujjhegyre állt, és vágyakozva megnyalta a srác duzzogó-duzzadt alsó ajkát, aztán a foga közé vette, és ingerelte, mielőtt teljesen átadta magát a csóknak, amelyben úgy olvadt fel, mint a méz.

De azok a napok már elmúltak.

– Talán csak nem vagy ijesztő – mondta Karou, és továbbment.

Kaz utolérte, és zsebre tett kézzel felvette a lány lépéseinek ütemét.

– Igenis *ijesztő* vagyok. A morgás? A harapás? Aki normális, szívrohamot kapna. Csak te nem, mert jeges víz folyik az ereidben vér helyett.

Mivel Karou nem vett róla tudomást, még hozzátette:

– Joseffel új sétát kezdünk. Óvárosi vámpírtúrát. A turisták zabálni fogják.

Biztosan, gondolta Karou. Szép pénzt fizettek Kaz kísértet-túráiért, amelyek abból álltak, hogy a turistákat Prága zezzugos utcáskáin terelgették a sötétben, és olyan helyeken álltak meg, ahol „kísértetek” ugrottak elő kapualjából, mire a vendégek sikoltoztak. Maga Karou is játszott kísértetet többször is, egy véres fejet tartott a kezében, és nyöszörgött, miközben a turisták hangja sikoltozásból nevetésbe csapott át. Jó mulatság volt.

Kaz is. De már nem.

– Sok szerencsét hozzá – felelte előrenézve, színtelen hangon.

– Tudnánk használni – mondta Kaz.

– Nem.

– Szexi vámpír boszorkányt játszhatnál.

– Nem.

– Becsalogatnád a férfiakat.

– Nem.

– Viselhetnéd a körgallérodát...

Karou megdermedt.

Kaz nem adta fel, hízelegve folytatta a rábeszélést.

– Megvan még, igaz, bébi? Soha életemben nem láttam szebbet, abban a fekete selyemben a fehér bőrröddel...

– Fogd be – sziszegte Karou, és megállt a Máltai téren. *Úristen*, gondolta. Milyen ostoba volt, hogy belezúgott ebbe a pitiáner, csinos utcai színészbe, kiöltözött neki, és emlékekkel ajándékozta meg. Teljesen ostoba.

Magányosan ostoba.

Kaz felemelte a kezét, hogy lesöpörjön egy hópelyhet Karou szempillájáról.

– Nyúlj csak hozzám – mondta Karou –, és az arcodba öntöm a kávé.

Kaz leengedte a kezét.

– Roo, Roo, az én tüzes Karoum. Mikor hagyod már abba a balhét? Mondtam, hogy sajnálom.

– Akkor sajnáld. De máshol. – Csehül beszéltek, és a lány tanult akcentusa tökéletesen azonos volt a fiú született kiejtésével.

A srác sóhajtott, bosszantotta, hogy Karou ellenáll a bocsánatkérésnek. Ez nem szerepelt a forгатókönyvében.

– Ugyan már – búgta. A hangja egyszerre volt reszelős és lágy, ahogyan a bluesénekesek hangjában keveredik murva és selyem. – Minket egymásnak szántak.

Szántak. Karou őszintén remélte, hogy ha őt bárkinek is „szánták”, nem Kaz az. Ránézett a fiúra, a gyönyörű Kazimirra, akinek a mosolya úgy hatott rá egykor, hogy odakényszerí-

tette mellé. És mellette lenni olyan csodálatos volt, mintha még a színek is élénkebbek, az érzések is mélyebbek lettek volna.

– Szerezd meg Svetlát vámpír-boszorkának – vetette fel Karou. – A boszorkaszerepet már úgyis tudja.

Kaz megbántottnak látszott.

– Nem Svetlát akarom. Téged akarlak.

– Sajnálom. Én nem vagyok kapható.

– Ne mondd ezt – mondta Kaz, és a lány kezéért nyúlt.

Karou elhúzódott, de azért végigfutott rajta, minden erőfeszítése ellenére, egy csöppnyi szív fájdalom. *Nem éri meg, gondolta. Egyáltalán nem.*

– Ezt hívják zaklatásnak, ugye tisztában vagy vele?

– Huh. Nem zaklatlak. Csak erre van dolgom.

– Helyes – mondta Karou. Már csak néhány háznyira voltak Karou iskolájától. A Cseh Művészeti Líceum magán-középiscola volt egy rózsaszínű, barokk épületben, ahol a háború alatt két fiatal cseh hazafi elvágta egy Gestapo-parancsnok torkát, és a vérével írták fel a SZABADSÁG szót. Kurta, merész lázadás volt, de elfogták és a kerítéskapu csúcsaira húzták őket. Most ugyanennél a kapunál diákok nyüzsögtek, cigarettáztak, várták a barátait. Csakhogy Kaz nem volt diák – húszévesen jóval idősebb volt Karounál –, és a lány nem tudott róla, hogy egyszer is felkelt volna dél előtt. – Egyáltalán, miért vagy ébren?

– Új melóm van – felelte a fiú. – Korán kezdődik.

– Micsoda, délelőtti vámpírtúrákat csinálsz?

– Nem az. Valami más. Amolyan... *feltárásféle*. – Vigyorgott. Kéjsóváran. Azt akarta, hogy a lány megkérdezze, mi az új munkája.

Karounak esze ágában sem volt megkérdezni. Tökéletes érdektelenséggel válaszolt.

– Akkor hát legyen benne sok örömed – mondta, azzal továbbment.

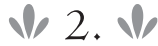
Kaz utánakiáltott.

– Nem akarsz tudni, mi az? – Még mindig vigyorgott. Karou hallotta a hangjában a vigyort.

– Nem érdekel! – kiáltott vissza, és belépett a kapun.

Meg kellett volna kérdeznie.

2.

Feltárásféle

Hétfőn, szerdán és pénteken Karou első órája rajz volt. Amikor belépett a stúdióba, a barátnője, Zuzana már ott volt, és padokat foglalt kettőjüknek a modell dobogója előtt. Karou lerázta a válláról a mappát meg a kabátot, kioldotta a sálját, és bejelentette:

– Zaklattak.

Zuzana felvonta a szemöldökét. Művésze volt a szemöldök-ívelésnek, amiért Karou irigyelte. Az ő két szemöldöke nem mozgott egymástól függetlenül, így nem tudta eléggé kifejezni gyanakvását és megvetését.

Zuzana tökéletesen csinálta mindkettőt, de ez csak enyhébb szemöldökművelet volt, egyszerű kíváncsiság.

– Nem mondd, hogy Szamárcsődör megint megpróbált megijeszteni?

– Épp a vámpírkorszakát éli. Megharapta a nyakam.

– Színészek – morogta Zuzana. – Én mondom neked, sokkolót kellene használnod ellene. Megmutatni neki, hogyan ijesztgesse az embereket.

– Nincs sokkolóm. – Karou azt nem tette hozzá, hogy nincs szüksége sokkolóra, képes megvédeni magát elektromos küttyük nélkül is. Szokatlan nevelést kapott.

– Hát szerezz! Komolyan. A rosszkodást meg kell büntetni. Ráadásul szórakoztató lenne. Nem gondolod? Mindig szerettem volna sokkolni valakit. *Hopsz!* – Zuzana rángásokat mímelt.

Karou a fejét rázta.

– Nem, te kis erőszakos. Szerintem nem lenne szórakoztató. Rémes vagy!

– Nem vagyok rémes. Kaz a rémes. Ugye nem kell hogy emlékeztesselek rá? – Éles pillantást vetett Karoura. – Ugye eszedbe sem jutott, hogy megbocsáss neki?

– Nem – felelte Karou. – De próbáld erről meggyőzni őt.

Kaz egyszerűen nem tudta elképzelni, hogy bármelyik lány szándékosan képes lenne megfosztani magát a bájaitól. És mi más tett Karou, mint hogy erősítette a hiúságát azokban a hónapokban, amikor együtt voltak, amikor elragadtatva bámulta, és megadott neki... mindent? Kaz mostani udvarlása, gondolta Karou, büszkeségi kérdés, hogy bizonyítsa magának, mindenkit megkaphat, akit akar.

Zuzánának valószínűleg igaza van. Talán mégis sokkolót kellene használnia Kazzal szemben.

– Rajzfüzet – dirigált Zuzana, és nyújtotta a kezét, mint sebész a szikéért.

Zuzana parancsolgató természete fordított arányban volt a természetével. Alig volt magasabb vastag talpú csizmájában 150 centiméternél, miközben Karou 168 centiméter volt, de hosszú nyakával és karcsú végtagjaival még magasabbnak látszott, mint a balerinák. Nem volt balerina, de az alakja alkalmassá tette volna rá, még ha a stílusa más volt is. Nem sok balerinának van rikítóan kék haja és számtalan tetoválás a végtagjain, Karounak viszont megvolt ez is, az is.

Miközben előhalászta a rajzfüzetét, csak két tetoválás látszott a két csuklóján, mintha karkötők lettek volna – egyetlen szó mindkettőn: *igaz* és *mese*.

Amikor Zuzana elvette a füzetet, két másik diák, Pavel és Dina is odalépett, hogy átlessen a válla fölött. Karou rajzfüzetéért rajongtak iskolaszerte, naponta körbeadták és megcsodálták. A mostani – egy végtelenül hosszú sorozat kilencvenkettedik darabja – gumikarikákkal volt összefogva, és mihelyt Zuzana elvette, szétnyílt. Minden oldalán olyan vastag volt a gipsz meg a festék, hogy a kötés alig tartotta össze. Ahogy a lapok feltárultak, Karou pompásan ábrázolt, különös, jellegzetes alakjai megelevenedtek rajtuk.

Ott volt Issa, deréktől lefelé kígyó és deréktól felfelé nő, a Káma-szútra-faragványok csupasz, gömbölyded kebleivel, kobraszerű nyaki bőrlebennyel és agyarakkal, angyalarccal.

A zsiráfnyakú Twiga, amint ékszerézmikroszkópja fölé hajol, fél szemét összehúzza.

A papagájcsőrű, emberszemű Yasri, akinek narancsvörös fürtjei kibújnak a kendője alól. Az egyik kezében egy tál gyümölcs, a másikban borral teli kancsó.

És Kénkő, természetesen – ő volt a rajzfüzetek sztárja. Itt Kishmishsel volt látható, aki éppen Kénkő egyik nagy kosszarván üldögélt. Karou rajzfüzeteinek fantasztikus történeteiben Kénkő kívánságokban utazott. Karou néha Kívánságkereskedőnek nevezte, máskor egyszerűen csak „A mogorvá”-nak.

Karou kicsi kora óta rajzolta ezeket a teremtményeket, és a barátai hajlamosak voltak valóságosként beszélni róluk.

– Mit csinált Kénkő a hétvégén? – kérdezte Zuzana.

– Amit szokott – felelte Karou. – Fogakat vett gyilkosoktól. Vásárolt néhány nilusikrokodil-fogat tegnap ettől a szörnyű szomáliai orvvadásztól, de a hülye lopni próbált tőle, és félig megfojtotta a kígyógallérja. Örülhet, hogy él.

Zuzana megtalálta a történetet a rajzfüzet utolsó oldalán: a szomáliaiinak kiguvad a szeme, amint a hajszálvékony kígyó nyakszorító vasként tekeredik a torkára. Az embereknek – Karou ezt már elmagyarázta – tűrniük kell, hogy a nyakukba tegyék Issa egyik kígyóját, mielőtt belépnek Kénkő boltjába. Így aztán, ha bármiféle disznósággal próbálkoztak, könnyű volt őket megfékezni – vagy fojtogatással, ami nem mindig volt végzetes, vagy, szükség esetén, egy marással a torokba, ami viszont mindig az volt.

– Hogy találod ki ezeket, te őrült? – kérdezte irigyen ámulva Zuzana.

– Ki mondta, hogy kitalálom? Állandóan hangsúlyozom, hogy ez igaz.

– Aha. És a hajad is ilyen kéken nő ki a fejedből.

– Micsoda? Természetesen – felelte az egyik hosszú, kék fürtjével játszva Karou.

– Helyes.

Karou vállat vont, a haját kontyba tekerte, és egy ecsettel átszúrva rögzítette a tarkóján. A haja valóban ultramarinkéken nőtt ki a fejből, mint a tubusból kinyomott festék, de ezt olyan száraz mosollyal mondta, mintha abszurditás volna. Az évek során megtanulta, hogy csak ennyi kell, az a lusta mosoly, és nyugodtan elmondhatja az igazat anélkül, hogy hinnének neki. Könnyebb volt, mint számontartani a hazugságokat, és részévé is vált: Karou a száraz mosolyával meg az őrült képzeletével.

Valójában nem a képzelete volt őrült. Hanem az élete – kék haj meg Kénkő meg minden.

Zuzana átadta a rajzfüzetet Pavelnak, és lapozni kezdett a maga túlméretezett rajzfüzetében, új oldalt keresve.

– Kíváncsi vagyok, ki lesz ma a modell.

– Valószínűleg Wiktor – mondta Karou. – Már jó ideje nem volt.

– Tudom. Remélem, halott.

– Zuzana!

– Micsoda? Nyolcmillió éves. Akár az anatómiai csontvázat is rajzolhatnánk ahelyett a rémes csontkollekció helyett.

Vagy tucatnyi modell, férfi és nő, mindenfajta alakú és korú járt körbe az osztályokban. A monumentális Madame Svobodniktól, akinek a húsa inkább táj volt, mint alak, a darázsderekú, picike Eliskáig, a fiú diákok kedvencéig. A vén Wiktor nem volt Zuzana kedvence. Azt állította, rémálmai vannak, ha őt kell rajzolnia.

– Úgy néz ki, mint valami kicsomagolt múmia. – Zuzana megborzongott. – Kérdezlek én téged: lehet úgy kezdeni a napot, hogy az ember egy pucér vénembert bámul?

– Jobb, mint ha az embert megtámadná egy vámpír – mondta Karou.

Karout nem zavarta, ha Wiktort kellett rajzolnia. Először is, olyan rövidlátó volt, hogy sosem létesített szemkontaktust a diákokkal, ami előnynek számított. Hiába rajzolt aktokat évek óta; Karou még mindig nyugtalanítónak találta, amikor valamelyik fiatalabb férfi modellt rajzolta, hogy miután a hímvesszőjét tanulmányozta – muszáj volt, nem hagyhatta azt a felületet üresen –, és felnézett, a modell visszanézett rá. Karou többször is elpirult, és a pad mögé bújt.

Borotvapengével ceruzát hegyezett, amikor Zuzana megszólalt fura, fojtott hangon.

– Jóságos ég, Karou!

És még fel sem pillantott, amikor már tudta.

Feltárásfele, mondta a dög. Milyen ravasz! Felemelte a tekintetét a ceruzáról, és látta, hogy Fiala professzornő mellett ott áll Kaz. Mezítláb, köntösben, vállig érő aranyhaja – amelyet néhány perce szél borzolt, és hópelyhek ékesítettek – lófarokban. Az arca szláv angyalok és lány érzékiség tökéletes elegye volt: arccsontján kicsorbult volna az ékszerészeszterga, az ajkát az ember önkéntelenül meg akarta érinteni az ujja hegyével, vajon bársonyos-e. Az, Karou jól tudta. Buta, bársonyos száj.

A termen moraj futott végig. *Új modell, jóságos ég, pompás példány...*

Egy hang vágta el a többit.

– Ez nem Karou fiúja?

Volt fiúja, szerette volna mondani Karou, nagyon-nagyon csak *volt*.

– Szerintem az. Nézzétek meg...

Karou nézte. Kaz arcára ráfagyott a maszk, amelyről azt hitte, áthatolhatatlan nyugalmat áraszt. *Ne pirulj el*, parancsolt magára Karou. *El ne pirulj!* Kaz visszanézett rá, az egyik arcán mosolygós gödröcske, a tekintetén lustaság látszott, illetve hogy magában mulat. És amikor biztos volt benne, hogy Karou a szemébe néz, volt képe kacsintani.

Karou körül kuncogás támadt.

– Jaj, a gonosz dög... – pihegte Zuzana.

Kaz fellépett a modellek dobogójára. Egyenesen Karoura nézett, amint kioldozta az övét; ránézett, amikor lerázta magáról a köntöst. Ott állt az egész osztály előtt, szívet tépőn gyönyörűen, meztelenül, mint a Dávid-szobor. A mellkasán, közvetlenül a szíve fölött új tetoválás látszott.

Egy szépen kidolgozott, dőlt *K*.

Újabb kuncogás. A diákok nem tudták, kit nézzenek, Karout vagy Kazimirt, egyikről a másikra tekintettek, várták, hogy kibontakozzon a dráma.

– Csöndet! – kiáltotta Fiala professzornő döbbenet, és tapsolt, amíg csönd nem lett. Karou ekkor pirult el. Nem tudta leküzdeni. Először a mellkasa és a nyaka lett forró, azután az arca. Kaz mindvégig szemmel tartotta, és gödröcskéje egyre mélyebb lett az elégedettségtől, ahogy látta a lány idegességét.

– Egyperces pózokat, Kazimir – utasította Fiala.

Kaz felvette az első pózt. Dinamikus volt, amilyenek az egyperceseknek kell lenniük – kitekert torzó, feszülő izmok, cselekvést mímelő, nyújtott izmok. Ezeknek a bemelegítő pózoknak a mozgás és a laza körvonal volt a lényegük, és Kaz élt a lehetőséggel, hogy fitogtassa az adottságait. Karou úgy vélte, nemigen hall ceruzaserceget. Talán a többi lány is csak bután bámul, mint ahogyan ő?

Leszegte a fejét, felvette a hegyes ceruzát – közben arra gondolt, mi egyébire használná szívesen –, és rajzolni kezdett. Gyors, folyékony vonalak, és az összes vázlat egy oldalon; úgy egymásra rajzolta őket, mintha táncot akart volna ábrázolni.

Kaz kecses volt. Elegendő időt töltött a tükör előtt, hogy tudja, miként használhatja hatásosan a testét. A teste volt a hangszere, mondogatta is mindig. A hang mellett a test a színész szerszáma. Nos, Kaz pocsék színész volt – ezért élt kísértettúrákból meg a *Faust* olcsó, alkalmi előadásáiból –, de remek modell lehetett volna, ezt Karou tudta, hiszen éppen elégszer rajzolta már korábban is.

A teste, amióta először látta... feltárva... Michelangelót juttatta Karou eszébe. Ellentétben egyes reneszánsz művészekkel, akik a karcsú, gyenge modelleket kedvelték, Michelangelo az erőt szerette, és széles vállú kőfejtő munkásokat rajzolt, akik nála egyszerre tűntek érzékinek és elegánsnak. Csakúgy, mint Kaz: érzéki és elegáns.

És álnok. És önimádó. És ostoba.

– Karou! – Helen, a brit lány hangos suttogással próbálta felkelteni Karou figyelmét. – Ő az?

Karou nem reagált. Rajzolt, úgy tett, mintha minden normális lenne. Csak egy újabb nap az iskolában. És ha a modellnek pimasz gödröcskéje van, és le nem veszi a szemét Karouról? Ő nem vett róla tudomást.

Amikor megcsörrent az időmérő, Kaz felmarkolta és felvette a köntösét. Karou remélte, hogy eszébe sem jut szabadon közlekedni a stúdióban. *Maradj ott, ahol vagy*, parancsolta neki magában. De nem maradt. Karou felé tartott.

– Hé, Szamárcsődör – szólt oda Zuzana. – Szerénykedsz?

Kaz nem vett róla tudomást, Karouhoz fordult.

– Tetszik az új tetkóm?

A diákok felálltak kinyújtóztatni magukat, de ahelyett, hogy elszállingóztak volna cigizni vagy vécére, inkább hallótávolságon belül maradtak.

– Persze – felelte könnyedén Karou. – *K*, mint *Kazimir*, igaz?

– Nagyon vicces. Tudod, kit jelent.

– Hát – töprengett Karou a *Gondolkodó* pózában –, tudom, hogy valójában csak egyetlen embert szeretsz, és az ő neve *K*-val kezdődik. De jobb helyet is tudok neki a szívednél. – Fogta a ceruzáját, és a Kazról készített utolsó rajzán odaírta a *K* betűt a srác klasszikusan formált fenekére.

Zuzana nevetett, Kaz állta megfeszült. Ahogyan a legtöbb hiú ember, nem állhatta, ha kigúnyolják.

– Nem egyedül rajtam van tetkó, igaz, Karou? – kérdezte. Zuzanára nézett. – Mutatta neked?

Zuzana bemutatta Karounak a szemöldökív gyanakvó változatát.

– Nem tudom, melyikre gondolsz – hazudta higgadtan Karou. – Sok tetkóm van. – Hogy bizonyítsa, nem az *igaz* vagy a *mese* tetoválást villantotta, nem is a bokáján lévő kígyót vagy más, rejtett műalkotást. A kezét emelte az arca elé, kifelé fordítva a tenyerét. Mindkét tenyere közepén mélységesen indigókék szem volt látható, így Karou keze valóságos *hamszává*, a szemverés elleni ősi jelképpé változott. A tenyértetoválások kifakulnak, ám Karoué nem halványodott. Amióta csak emlékezni tudott, ezek a szemek megvoltak; talán velük született.

– Nem ezekre – mondta Kaz. – Hanem amelyiken *Kazimir* áll, közvetlenül a szíved fölött.

– Olyan tetkóm nincs. – Karou ezt csodálkozó hangon mondta, és kigombolta a kardigánja néhány felső gombját. Alatta trikó volt, és azt is leengedte pár centiméternyire: valóban nem volt ott tetoválás. A bőre tejfehér volt.

Kaz nem hitt a szemének.

– Micsoda? Hogy tudtad...?

– Gyere velem. – Zuzana megragadta Karou kezét, és magával cipelte. Amikor a padok közé értek, mindenki kíváncsian leste őket.

– Karou, szakítottatok? – suttogta angolul Helen, de Zuzana parancsolón emelte fel a kezét, és továbbvonszolta Karout, ki a stúdióból, be a női mosdóba. Ott még mindig felvont szemöldökkel megkérdezte:

– Mi a csuda volt ez?

– Micsoda?

– *Micsoda?* Gyakorlatilag kiütöttem a srácot.

– Kérlek. Nem ütöttem ki.

– Mindegy. Mi ez a tetkó a szíved fölött?

– Most mutattam. Nincs ott semmi. – Nem látta értelmét hozzátenni, hogy *volt* ugyan; szívesebben eljátszotta, hogy sosem volt olyan ostoba. Rádadásul szóba se jöhetett, hogy elárulja, miként szabadult meg tőle.

– Helyes. Nincs szükség holmi idióta nevére a testeden. Komolyan azt képzeled, ha meglóbálja az orrod előtt a csingilingijét, utána fogsz rohanni?

– Persze hogy azt képzeled – mondta Karou. – Szerinte ez romantikus gesztus.

– Csak szólnod kell Fialának, hogy megtámadott, és kirúgja.

Karou már gondolt erre, de most a fejét rázta. Bizonyára van jobb módja is, hogy kirakja Kazt az osztályából és az életéből. Olyan eszközök állnak a rendelkezésére, amilyenek a legtöbb embernek nem. Majd kitalál valamit.

– Bár rajzolni nem rossz. – Zuzana a tükörhöz ment, és kismított az arcából néhány sötét fűrtöt. – Azt meg kell hagyni.

– Aha. Kár, hogy akkora seggfej.

– Hatalmas, ostoba segg – helyeselt Zuzana.

– Járó, beszélő segglyuk.

– Segglyuk! – Zuzana nevetett. – Ez tetszik.

Karounak támadt egy ötlete, és gonoszkiás vigyor suhant át az arcán.

– Mi az? – kérdezte a mosolyt látva Zuzana.

– Semmi. Ideje bemennünk.

– Biztos? Neked nem muszáj.

Karou bólintott.

– Semmi vész.

Kaz mostanáig kiélvezhette a kis cselszövését. Most rajta a sor. Útban a stúdió felé Karou megérintette többsoros, a szivárvány minden színében játszó afrikai gyöngyökből álló nyakláncát. Mert afrikai gyöngyöknek látszottak. Többek voltak azoknál. Nem sokkal, de ahhoz elegendők, amit Karou tervezett.

❖ 3. ❖

Segglyuk

Fiala professzornő arra kérte Kazt, hogy az óra további részében pihenő pózban feküdjön, a férfi pedig, ha nem is kifejezetten buja, de sokat sejtető módon dőlt végig a heverőn, leple alatt a térdét kissé jobban szétnyitotta az illendőnél, félig leengedett szemhéjával ágyba csalogatón nézett. Ezúttal nem volt kacarászás, de Karou szinte izzani érezte a levegőt, mintha az osztályban a lányoknak – és legalább egy fiúnak – legyezőre lett volna szükségük. Rá nem hatott. Kaz most is lusta tekintettel bámulta, ő pedig egyenesen a srác szemébe nézett.

Karou rajzolni kezdett, igyekezett, mert így tartotta illőnek, hiszen a kapcsolatuk rajzolással kezdődött, tehát azzal is kell végződnie.

Kaz két asztallal odébb ült a Bajusz bárban, amikor Karou először meglátta. Kackiás rosszfiúbajuszt viselt, amely mintha előre jelezte volna a mostaniakat. A Bajusz bárban mindenki bajuszt viselt – Karou egy automatából vásárolt Fu Manchuszörzetet. Később beragasztotta mindkét bajuszt a rajzfüzetébe

– a kilencvenes számúba –, és az így keletkezett megvastagodásból pontosan tudni lehetett, mikor kezdődött a története Kazzal.

Kaz sörözött a haverjaival, és Karou, aki nem tudta levenni róla a szemét, lerajzolta. Mindig rajzolt, nemcsak Kénkövet és titkos élete más alakjait, hanem a köznapi világ jeleneteit és embereit is. Solymárokat és utcazenészeket, hasig érő szakállú ortodox papokat és néha gyönyörű fiúkat.

Általában megúsza, alanyai észre sem vették, de ezúttal a gyönyörű fiú elkapta a pillantását, és Karou egyszer csak azt látta, hogy a srác elmosolyodik az álbajusza alatt, és odamegy hozzá. Mennyire hízelgett neki Karou vázlata! Megmutatta a barátainak, sürgette Karout, hogy üljön oda hozzájuk, ujjait az ujjai közé fonta, és így maradt akkor is, amikor Karou már velük üldögélt. Ez volt a kezdet: Karou imádta Kaz szépségét, amit a fiú élvezett. És többé-kevésbé így is folytatódott.

Persze Kaz is mindig mondogatta Karounak, hogy gyönyörű. Ha nem az lett volna, oda se ment volna hozzá. De Kaz nem kifejezetten a *belső* szépségre hajtott. Karou egyszerűen helyes volt: hófehér bőrű és nyúlánk, hosszú haja azúrkék, szeme akár egy némafilmsztáré, a mozgása költészet, mosolya egy szfinxé. Az arca vibrálón eleven volt, a tekintete szikrázó és sugárzó, úgy hajtotta félre a fejét, akár egy kismadár, ajkát összeszorította, miközben sötét szeme táncolt, titkokat és rejtélyeket sejtetve.

Karou titokzatosnak látszott. Szemlátomást nem volt családja, soha nem beszélt magáról, és művésze volt annak, hogyan térjen ki a kérdések elől – amennyit a barátai tudtak róla,

annak alapján kiugorhatott volna akár Zeusz fejéből is. És mindig tudott meglepetést okozni. A zsebe állandóan tele volt érdekes cuccokkal: ősi bronzérmékkel, fogakkal, körömnyi jádetigrisekkel. Kiderült róla, miközben egy afrikai utcai kereskedővel alkudott egy napszemüvegre, hogy folyékonyan beszél a jorubát. Egyszer, amikor Kaz levetkőztette, egy kést talált a bakancsába dugva. Aztán nem lehetett megijeszteni, és persze a forradások a hasán: három fénylő csík, amelyek kizárólag golyótól származhattak.

– Ki vagy te? – kérdezte néha elbűvölten Kaz.

Erre Karou vágyakozva így válaszolt:

– Nem tudom.

Mert tényleg nem tudta.

Most gyorsan rajzolt, és nem kerülte Kaz tekintetét, ahogy le és föl nézett modell és rajz, rajz és modell között. Látni akarta a fiú arcát.

A pillanatot, amikor megváltozik az arckifejezése.

Csak miután elkapta Kaz testtartását, emelte fel Karou a bal kezét – a jobbal folytatta a rajzolást – nyaklánc gyöngyszemeihez. Az egyiket a hüvelyk- és a mutatóujja közé fogva tartotta.

És kívánt valamit.

Igen aprócska kívánság volt. A gyöngyök csupán *szkupik* voltak. Ahogyan a pénzérméknek, a kívánságoknak is névértékük volt, és a szkupik pennyk voltak csupán, még a pennyknél is csekélyebb értékűek, mert ellentétben az érmékkel, a kívánságokat nem lehetett felhalmozni. A pennykből dollárt lehet gyűjteni, ám a szkupik csak szkupik maradtak, és ha az embernek egész gyöngysora volt is, mint az övé, soha nem állt össze

belőlük egyetlen nagy kívánság sem, csak sok icipici, szinte használhatatlan kívánság.

Olyan kívánság például, mint a viszketés.

Karou egy viszketést kívánt Kaznak, és a gyöngy eltűnt az ujjai közül. Elköltötte, és eltűnt. Karou még sosem kívánt viszketést, hát olyan hellyel kezdte, amelyet Kaz nem szégyellhet megvakarni: a könyökével. És lám, Kaz könnyedén a párnához dörzsölte a könyökét, alig változtatva a testtartásán. Karou somolygott magában, és rajzolt tovább.

Pár másodperccel később Karou újabb gyöngyszemet fogott az ujjai közé, és újabb viszketést kívánt, ezúttal Kaz orrára. Eltűnt egy újabb gyöngyszem, a nyaklánc alig észrevehetőn rövidebb lett, Kaz fintorgott. Pár másodpercig ellenállt, de aztán megadta magát, és a kézfeje hátával megdörzsölte az orrát, majd felvette eredeti testtartását. Ágyba csalogató nézése azonban eltűnt, Karou kénytelen volt megállapítani. Az ajkába kellett harapnia, hogy el ne vigyorodjon.

Faj, Kazimir, gondolta, nem kellett volna ma idejőnnöd. Inkább aludtál volna délig.

A következő viszketést gonosz tervének rejtett helyére kívánta, és a tekintete találkozott Kaz tekintetével, abban a pillanatban, amikor bekövetkezett. A srác homloka feszült az erőlködéstől. Karou kissé félrebillentette a fejét, mintha csak azt kérdezné: *Valami baj van, drágám?*

Olyan viszketésről volt szó, amelyet nem lehetett nyilvánosan megvakarni. Kaz elsápadt. A csípője elmozdult; képtelen volt nyugton maradni. Karou rövid pihenőt hagyott neki, és rajzolt tovább. Mihelyt a fiú kezdett ellazulni..., kiengedni...,

Karou ismét lecsapott, és el kellett fojtania a nevetését, mert Kaz megdermedt.

Újabb gyöngyszem tűnt el Karou ujjai közül.

Aztán még egy.

Ezt, gondolta, nem csak a maiért. Mindenért. A szívfájdalomért, amely úgy érte, mintha gyomorszájon vágták volna, ahányszor csak lecsapott rá, a legkiszámíthatatlanabb pillanatokban; a mosolygó hazugságokért és az emlékképekért, amelyekről nem szabadulhatott; a szégyenkezésért, hogy annyira naiv volt.

Ezt pedig, gondolta Karou, és már nem mosolygott, a visszaszerezhetetlenért.

A szüzességért.

Akkor, az első alkalomnál, a fekete körgallérban és alatta semmiben olyan felnőttnek érezte magát, mint a cseh lányok, akikkel Kaz és Josef lógtak, hűvös, szláv szépségek olyan nevekkel, mint Svetla és Frantiska, akik olyannak látszottak, mint akiket soha nem döbrent és nem nevette meg semmi. Tényleg olyan akart lenni, mint ők? Karou úgy tett: eljátszotta a lány – a nő – szerepét, akinek minden mindegy. Úgy tekintett a szüzességére, mint a gyermekkor díszére, aztán odalett.

Nem számított rá, hogy sajnálni fogja, és eleinte nem is sajnálta. Maga az aktus nem volt se kiábrándító, se varázslatos; az volt, ami: újfajta közelség. Közös titok.

Legalábbis így gondolta.

– Másképp nézel ki, Karou – mondta Kaz Josef nevű barátja, amikor legközelebb találkoztak. – Szinte sugárzol.

Kaz hátba vágta Josefet, hogy elhallgattassa, egyszerre zavartan és önelégülten, és Karou megértette, hogy elmondta. A lányoknak is. A lányok rubinvörös ajka mindentudón mosolygott. Svetla – aki aztán összeállt Kazzal – nyíltan megjegyzést is tett, hogy újra divatba jött a körgallér, Kaz pedig kissé elvörösödött, és elfordult, mindössze ennyivel jelezte, hogy tudja: rosszat tett.

Karou el sem mesélte Zuzának, először is, mert csak rá és Kazra tartozott, később pedig azért nem, mert szégyellte magát. Nem mondta el senkinek, de Kénkő, aki a maga megfejthetetlen módján *tudott dolgokat*, sejthette, és élt az alkalommal, hogy – bár nem volt gyakori szokása – megleckéztesse.

A Kívánságkereskedő hangja olyan mély volt, mintha csak a hang árnyéka lett volna: sötét rezgés a hallás legalsó tartományában.

– Nem sok szabályt ismerek, amelyek szerint élni kell – mondta. – De mondok egyet. Egyszerű. Ne tégy magadba semmi szükségtelet. Se mérget vagy vegyi anyagokat, se füstöt vagy gázt vagy alkoholt, se éles tárgyakat, se lényegtelen tűket – drogot vagy tetoválást –, és... lényegtelen hímveszőket se.

– *Lényegtelen hímveszőket?* – ismételte Karou, akit bánata ellenére mulattatott a kifejezés. – *Miért, van lényeges is?*

– Amikor eljön a lényeges, tudni fogod – felelte Kénkő. – Ne fecséreld el magad. Várj a szerelemre.

– Szerelem. – Karou jókedve elpárolgott. Azt hitte, Kazzal szerelem volt.

– El fog jönni, és tudni fogod – ígérte Kénkő, és Karou anynyira akart hinni neki. Hiszen Kénkő sok száz éve élt már,

nem igaz? Karou korábban sosem gondolt Kénkőre és a szerelemre – ránézésre nem látszott kifejezetten esélyesnek a kérdésben –, de Karou remélte, hogy életének évszázadai alatt Kénkő csak szert tett némi bölcsességre, és igaza lesz vele kapcsolatban.

Mert árvaként erre vágyott mindenekfölött: szeretetre. És Kaztól semmiképpen sem kapta meg.

Eltört a ceruzája hegye, annyira rányomta a rajzra, és ebben a pillanatban dühében viszketések sorozatát lőtte el, amelyek ugyancsak megrövidítették a nyakláncát, Kazt pedig négykézláb zavarták le a dobogóról. Karou elengedte a nyakláncot, és a srácot nézte. Már az ajtóban volt, kezében a köntössel, lenyomta a kilincset, és kirohant meztelenül, hogy elmeneküljön, és olyan helyet találjon, ahol foglalkozhat megalázó nyomorúságával.

Az ajtó becsapódott, az osztály csak pislogott az üres heverőre. Fiala professzornő a szemüvege fölött bámulta az ajtót, és Karou szégyellte magát.

Talán kicsit sokat engedett meg magának.

– Mi van Szamárcsődörrel? – kérdezte Zuzana.

– Fogalmam sincs – nézett le a rajzára Karou. A papíron ott volt Kaz minden érzékiségeivel és eleganciájával, várva, hogy a kedvese hozzá siessen. Jó rajz lett volna, de Karou megsemmisítette. Vonalai sötétebbek lettek, elveszítették minden finomságukat, végül kaotikus irkafirka maradt csak a papíron, amely eltakarta a fiú... *lényegtelen hímvesszőjét*. Vajon mit gondolna most róla Kénkő? Állandóan korholta Karout meggondolatlan kívánságai miatt – legutóbb azt óhajtotta, hogy egyik

napról a másikra Svetla csodás szemöldöke úgy nézzen ki, mint a hernyó, és mielőtt kiszedi, nőjön vissza.

– Ennél kevesebért is máglyán égettek meg nőket, Karou
– mondta akkor Kénkő.

Szerencsém, gondolta Karou, hogy nem élünk a középkorban.